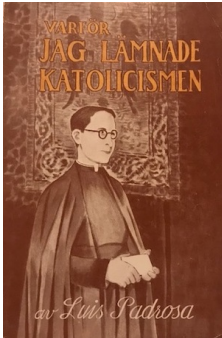

Vittnesbörd av Luis Padrosa - jesuiten som lämnade katolicismen

[Spara som PDF](#)

Nedan finner du ett mycket starkt och talande vittnesbörd av Luis Padrosa, som var jesuit och präst i den Katolska kyrkan, och stark motståndare till den evangeliska tron. Efter en lång tids tvivel och bibelstudier förstod han hur långt bort från Bibeln den katolska religionen är, men i Bibeln fann han också frälsningen via Evangeliet. Detta fick honom att lämna katolicismen. Padrosas vittnesbörd utgör endast ett kapitel i den revolutionerande bok han skrev efter sin omvändelse. Boken väckte vrede och fasa bland den katolska överheten i Spanien (Padrosas hemland) och de gjorde allt för att hindra befolkningen från att läsa den. Men Padrosas bok spreds ändå, ofta i hemlighet, även inne på kloster. Boken översattes till många språk och gavs ut på svenska på 1950-talet. Har du lite tur kan du hitta boken i något antikvariat. Sök t.ex. på bokborsen.se. Bokens titel är *Varför jag lämnade katolicismen*.

/Lennart

Vittnesbörd av Luis Padrosa inför den kristna församlingen i Tarrasa

Under tio år har jag predikat och talat offentligt inför stora åhörarskaror och inför en utvald publik och jag har aldrig känt mig nervös vid dessa tillfällen. Men i dag har jag för första gången i mitt liv känt det som om jag inte skulle kunna tala. Nej, jag kan inte! Det här är det mest gripande ögonblick i mitt liv. Ni skall alltså inte vänta att få lyssna till en vältalare.

Jag är här för att säga eder att jag härefter är eder broder och att jag har gjort samma erfarenhet, som aposteln Paulus. Jag har förföljt eder av hela min själ och på fullaste allvar. Jag har tillsammans med ledarna för den katolska verksamhetsgrenen *La Acción Católica*, framstående industrimän och några av våra aktivaste propagandister organiserat institutet *Loyola*. Jag har ägnat mycken tid åt studier och hållit föreläsningar om *Det protestantiska kätteriet i Tarrasa* [en stad i nordöstra Spanien]. Ämnet för ett av dessa föredrag var *Tarrasa, en kätteriets härd*. Ni måste nämligen förstå att för oss katoliker är pastor Samuel Vila (ledaren för den *Spanska Kristna missionen*) en fruktansvärd man.

Jag begav mig till Villafranca för att predika. Man sade mig att det hade uppstått svårigheter där.

- Vad har hänt? frågade jag.
- Protestanterna ha för kort tid sedan öppnat verksamhet i ett kapell där. Skola vi låta våra ungdomar i La Acción Católica förstöra det genom stenkastning?

Jag blev irriterad av att protestanterna hade slagit sig ned där. Jag frågade vad de hade kommit ifrån. Man svarade mig:

- Från Tarrasa!

Och i Villaneuva var det samma historia: Tarrasa! Jag lovade då att göra slut på allt detta och jag försäkrade dem att till och med i Tarrasa, skulle protestantismen slås i spillror. Vad det än må kosta, måste det bli slut på lögn och villfarelse. Jag sade vidare till några av mina åhörare:

- Skäms ni inte för att befinna eder i Tarrasa, det huvudsakliga sätet för protestantismen i Katalonien och inte ha lyckats att undertrycka den?

Även om de inte fäste så stort avseende vid det, beslöt jag mig för att studera protestantismen och dess läror. Strax efter sedan jag hade fattat detta beslut, fick jag besök av M. X. Han sade till mig:

- Hela min förmögenhet står till ditt förfogande för att kunna göra slut på protestantismen.

Andra erbjödo mig sina tjänster. Jag bad dem att göra en förteckning på alla protestanter som funnos i Tarrasa. Två dagar efteråt hade jag namn och adress på alla protestanter som bodde där. Och under det att jag studerade deras lära, förberedde vi vår kampanj.

Jag öppnade den heliga Skrift och började att fördjupa mig i den. Var fanns påvens ofelbarhet? Det var omöjligt att finna den. Nattvardsfastan och mässan stodo inte heller att finna. Ju mer jag studerade desto klarare förstod jag att kristendomen är en sak och katolicismen en annan. De äro helt och fullt åtskilda!

Denna övertygelse blev allt starkare och starkare ända till den dag då – ni tro att det hände på en dag; nej, det kostade mig tretton års fruktansvärd kamp. Men jag måste säga att jag fann glädje i denna kamp, ty jag tycker om svårigheter. Jag har alltid föredragit de mest hårdnackade och omedgörliga åhörare, ty jag har varit ganska säker på att avgå med segern.

– Men vem är väl du, tyckte jag mig höra Herren säga, då han skådade ned på mig från höjden. Vem är du som spjärnar mot udden?

Emellertid var jag uppriktig och sökte ärligt att finna sanningen. Men ni må veta att det är väldigt svårt, ja, nästan omöjligt för en katolik att lära känna sanningen. Varför det? Ja, var skall man finna sanningen?

– I Guds ord, de heliga Skrifterna.

– Men vänta litet, ni har inte rätt att läsa de heliga Skrifterna utan att samtidigt läsa pater Bovers, Nacar-Colungas eller pater Scios kommentarer, som säga er ungefär så här: "Aposteln Paulus sade så och så, men det måste förstås i enlighet med *min* tolkning, som finns i *mina* anmärkningar."

– Men kan jag inte läsa vad Paulus, Petrus och Herren själv har sagt?

– Nej, dessa skrifter tillhöra de förbjudna böckerna.

– Men vad säger ni, står Jesu Kristi evangelium och apostlarnas skrifter i samma klass som de förbjudna böckerna?

– Javisst! Ingen människa får läsa dem, om de inte äro försedda med kommentarer av någon som är skickad att tolka dem. Det innebär med andra ord att det är en människas ord som ni måste lyda och icke Guds ord.

Det var på detta sätt som denna jättelika kamp började inom mig. Jag sökte sanningen av hela min själ och befann mig ständigt inför en människa (kommentatorn), som förbjöd mig det direkta tillträdet till Gud såsom varande ett kätteri och som sade mig, att jag måste underkasta mig denna människa för att nå fram till Gud. Men varför det? Varför kunde jag inte gå direkt till Jesus Kristus?

Slutligen förstod jag att i den katolska predikan – och för övrigt under hela livet som katolik – är Jesus framställd som förstenad, ett lik, en människa fastspikad på ett kors och död. Och det är därför som den romersk-katolska kyrkan icke älskar Kristus. Och utan kärlek finns det ingen möjlighet till frälsning, trots alla mässor,

amuletter och helgonbilder. Allt detta gagnar till intet, då man saknar kärlek och en uppriktig tro. Och människan skall aldrig lära känna denna kärlek, om hon inte ser den levande Kristus, som har dött för henne.

Vet ni vad som händer en romersk katolik? Jo, något som är helt naturligt i den romerska institutionen, men mycket ledsamt. Man säger er ungefär så här: Jesus Kristus har dött för er, men i grund och botten så betyder det ingenting, ty om man inte är mycket försiktig, så blir man fördömd. Eder frälsning beror helt och fullt på er själva, på det antal böner ni beder, hur ni bär skapulariet, eder hängivenhet för Maria (det är ett säkert tecken till frälsning) och av det faktum att ni deltar i kommunionen den första fredagen i var månad under nio månaders tid. Inte sju månader eller åtta, nej, om det inte är nio månader, så tjänar det till ingen nytta. Och ni måste ägna en särskild andakt åt den helige Petrus eller den helige Antonius utan att förglömma de tretton "Fader vår" till den senare. Om ni inte beder mer än tolv "Fader vår", så tjänar det ingenting till, etc. etc.

Påminner inte allt detta om vad Herren sade till fariséerna: "I blinde ledare, som silen bort myggan och sväljen kamelen, I ären lika vitmenade gravar" (Matt. 23: 24-28).

Men det är prästen som säger detta och den prästerliga värdigheten står över allt annat. Vi ha placerat denna skärm framför folket: vår heliga moder, kyrkan och prästen. Och Jesus Kristus, var finns han? Bakom! Bakom vad? Bakom kyrkan och prästen, och det är framför dessa som den romerske katoliken förblir stående, och hans andliga liv blir naturligtvis härigenom svagt och blodfattigt. Allt detta har övertygat mig om att den romersk-katolska läran inte kan vara sanningen.

Vid den tiden läste jag mässan tillsammans med en korgosse, som måste svara på latin, utan att förstå vad han sade. Den stackars pojken stakade sig för varje ord, uttalade orden dåligt, felaktigt och bakfram. Om han ändå hade fått svara på spanska, skulle han ha förstått vad han sade. Detta skulle ha givit honom en vördnadsfull ställning. Men det betydde ingenting även om han upprepade orden som en maskin.

Och jag sade till mig själv: Nu är stunden inne för den heliga mässan, då man anses välsigna Herrens lekamen. Bakom mig äro de trogna, de se prästen på ryggen, hur han gör vissa gester och hur han uttalar obegripliga ord. Några somna, de andra gäspa. Är detta andligt liv? Är det detta som Gud har påbjudit?

Allt detta förefaller eder löjligt, alldeles som det ni nu göra är roande för dem. De påstå bestämt att det är kätteri att grunda sin tro endast på Kristus.

Det är oerhört svårt att byta religion, ty du kommer att vara i strid med traditionen hela ditt liv, med den atmosfär som du alltid hade inandats, med dina föräldrar och vänner. De skola säga att antingen har du blivit tokig eller har en kvinna kollrat bort dig. Katoliken finner nämligen ingen annan orsak, då någon omfattar den evangeliska tron.

För inte så länge sedan hörde vi talas om en annan jesuits omvändelse, en man i framstående ställning, Carrillo de Albornoz, generalsekreteraren för Maria-brödraskapen i världen. Strax utropade några: "Stackars människa, han har blivit tokig." Andra sade: "Det är en kvinna bakom detta." De ha inga andra orsaker att ange.

Jag kan säga eder att jag har studerat dessa frågor under tretton år. Jag har fyrtiotre års intensivt liv som katolik bakom mig, femton års grundliga kyrkliga studier, tio års erfarenhet av predikan och föreläsningar. Jag är inte förblindad av lusta. **Jag vet att en präst, som ett rov för ond lusta, kan begå vilken synd som helst, otukt, mord eller stöld. Men sedan omvänder han sig, bekänner sin synd och fortsätter igen.**

Att övergå från en religion till en annan det kan inte ske genom lusta, men väl genom reflexion och övertygelse. Det är vid studiet av Skriften, som man finner denna stora olikhet i läran.

Vad finns exempelvis läran om bikten i Apostlagärningarna? I den katolska kyrkan predikar man överallt att man måste gå och bikta sig. Men Jesus sade till synderskan, som grät vid hans fötter: "Dina synder äro dig förlåtna." När biktade hon? Hon saknade väl inte synder? Och då Jesus såg att bordsgästerna tvivlade på hans ord, förklarade han för dem att det var hennes tro - icke hennes handling eller hennes ödmjukhet - som hade frälst henne. Kan man i dessa Jesu ord finna den minsta antydning till att hon borde göra en god gärning eller att hon skulle besöka templet?

Och vidare rövaren, som dog i Jesu närhet. Vilken god gärning gjorde han? En enda: Han trodde på Försonaren. Ingenting mer! Om han hade blivit befriad från att dö, så skulle han naturligtvis ha haft sina kristna plikter att uppfylla, men det var icke nödvändigt för hans rättfärdiggörelse. Kristus hade gjutit sitt blod för honom. Rövaren trodde på denna försoning. Han bevisade att han ångrade sig och trodde och det är klart att han blev rättfärdiggjord i Guds ögon, ty Jesus sade till honom: "I dag skall du vara med mig i paradiset!"

Det var inte fråga om någon skärseld. Förresten vilken skärseld skulle han väl finna där, och var finns denna skärseld någonstans? I så fall hur många år blev han ådömd att tillbringa i skärselden? Han hade bakom sig ett liv av snatteri, kanske hade han t.o.m. mördat, men ändå säger Jesus till honom: "I dag skall du vara med mig i paradiset." Det var på det sättet han undgick katolikernas skärseld. För övrigt vem talar om denna skärseld? I Guds ord står det absolut inte. Har ni handlat i tro, ja, då är ni redan rättfärdiggjorda.

Jag frågade mig: "När jag lämnar den katolska kyrkan, vem förlåter mig då mina synder? Jag vill naturligtvis försöka att icke synda, men vi äro svaga". I den katolska kyrkan är allt ordnat på ett förträffligt sätt; när man har syndat är det bara att gå till prästen. "Ego te absolvo a peccatis tuis" (= jag avlöser dig från dina synder!) och så är saken klar. Man kan åter taga nattvarden. Men hur skall jag gå till väga, om jag lämnar den katolska kyrkan?

I Apostlagärningarna och i hela Nya testamentet så är det klart framställt att det endast är hos Gud som jag kan få syndernas förlåtelse.

Om ni visste om alla de kval som katolikerna få gå igenom, så skulle ni aldrig upphöra att tacka Gud för vad ni äro och för vad ni ha. De människor som gå till mässan varje dag befinna sig i en evig ångest och de fråga sig ständigt: Skall jag bliva frälst eller gå förlorad? Har jag biktat mig på rätt sätt? Har jag verkligen sagt vad jag skulle säga? Förstod biktfadern mig verkligen? Ehuru saken var i högsta grad komplicerad, skulle jag ändå inte ha kunnat detaljera den ännu mer?

De ha ingen frid. Kan detta vara den sanna religionen? Kunna vi i evangelium finna denna metod för att plåga själarna? Och när ha väl Jesus och apostlarna plågat syndarna med sina frågor? Nej, så här lyder deras budskap: Min son, vill du omvända dig? Tror du i ditt hjärta att Jesus Kristus har förlåtit dig? Om så är, då har din tro frälst dig. Och det är allt. Aposteln Paulus säger: "Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade Kristus icke behövt lida döden."

Den kärlek som ni evangeliska kristna känna i edra hjärtan för Kristus, och som katolikerna icke kunna erfara i samma grad, beror av det faktum att ni veta att han är eder Frälsare. Katoliken söker att frälsa sig själv genom det som han gör eller icke gör.

En evangelisk kristen som säger: "Nu kan jag leva hur jag vill, ty Kristus har frälst mig" kan naturligtvis icke vara en sann kristen. Men jag är övertygad om att ni äro klara på den punkten.

I förrgår hade jag besök av en jesuit, som var min förste lärare i jesuitorden. Då han visste om mitt beslut, sade han att han i fråga därom anslöt sig till Balmes förklaring: "Den som lämnar katolicismen han vet inte vart han skall taga sin tillflykt." Han säger vidare: "Ett bevis för att katolicismen är sanningen, det är att allt det övriga är bara sekter, den ena säger ett och den andra ett annat, och man vet inte vad man skall tro."

- Men det har kostat mig tretton år, svarade jag honom, att upptäcka sanningen och att göra klart för mig att sanningen finns utanför den katolska kyrkan, men jag har icke haft någon svårighet att finna en tillflyktsort. Jag fann den i vår Herres Jesu Kristi evangelium och i Guds ord. Det finns ingen annan.
- Skall ni nu bli lutheran, kalvinist eller metodist?
- Jag skall vara en kristen.
- Men sedan då?
- Då det gäller anslutning till någon församling, så blir det en senare fråga. För närvarande så är det viktigast för mig att vara en kristen, enligt Kristi ord och apostlarna, att helt och fullt lyda deras undervisning, att nära mig av den och att predika genom mitt föredöme och mina ord.
- Var då?
- I den församling som bäst tillämpar detta. Detta är egentligen yttersidan av saken. Men jag skall först och främst vara en kristen, som tillhör Kristus, vår Frälsare. Ty evangelium och Guds ord det är så klart och enkelt att vi kunna förstå det utan mellanhänder.

Förlåt mig bröder, att jag har förföljt eder. Jag tror icke att jag har gjort eder mycket ont, ty när jag beslöt mig för att studera och bekämpa den evangeliska kristendomen, och jag hade förklarat eder krig, då förklarade Gud mig krig - och det är naturligtvis han som avgått med segern! Men jag är mycket nöjd med mitt nederlag, ty jag är inte ensam om det. Det är just detta Paulus uttrycker, när han säger: "Men allt det som var mig en vinning, det har jag räknat som förlust för Kristi skull."

Aldrig kan jag nog tacka Herren, för att han ledde mig fram till sanningen.

/Luis Padrosa

Läs vidare:

- [Luis Padrosa om Katolska kyrkans Maria-teologi](#)
- [Fler texter om Katolska kyrkan](#)